

TURCZI ISTVÁN

Az álmok halála

„Meghaltál, vagy meg sem születted,
érdekes ez?”

„Ott voltál, vagy nem voltál ott,
mi változott?”

„Enyém vagy, vagy soha nem is voltál,
kinek fáj ez?”

„Jelet hagytál, vagy sírod is jeltelen lesz,
nem mindegy neked?”

Töprengsz, vajon mit követtél el,
mivel érdemelted ki gyilkos kérdéseim.
Hol rontottad el, miben hibáztál,
és a létezés tátongó rémületében
hány imát rombolt le a káromkodás?

Hidd el, nem élvezem a kínlódásodat.
Te már annyiszor megbántottál,
és mégsem mondom azt, hogy rajtam a sor.
Harag és homály sűrűsödik az alkonyatban.
Látom, árnyaid körül forogsz, forgolódsz,
és a Hold is csak pirulákban látogat.

Torkodban érzed a csendet, nyelni sem mersz,
hátha felrobban, és próbahalált halsz.
Sok a lelkednek az álmok halála.
Egy teásbögre mögé bújsz hajnalonként,
és lassú prés alatt folynak szét könnyeid.

Sajnálom, nem akartalak megijeszteni.
Aki szeret, az kibírja. Tanulj bizalmat.
Nem kapod vissza a szavakat sem, jól tudod.
Tömény, mérgező oldatban úsznak hazugságaid.
Együtt van, aki elárult, és az is, akit elárultál.

Ne mondj semmit, örvény kavargó benned,
önmagát olvasó vers fut fáradtolaj-szemedben.
Nem a vér köt minket össze, hanem a vágy,
hogy megtanuljunk élni. Egyetlen döntés is elég,
és a világ közepe szépen áthelyeződik.

Most úgy nézel rám, mintha megöltek volna.
Mintha egy korláton vetnéd át magad,
és a kifeszített pillanatban akaratod ellenére
kell találkoznod egy másik ébrenlét fényköreivel.
Rendben lesz minden, higgy nekem,
bár mit tudok én, amit te nem?

Az élet nem bizonyít, nem cáfol, egyszerűen: van.
Egy kéz barlangi ösztöne megtart a levegőben,
és akkor sem enged el, amikor azt hiszed,
már zuhansz. Most feküdj le, kérlek.
Hunyd le a szemed. Hosszú lesz az éjszaka.